

Bielen haritz egarritua

Animaliek hitz egiten zuten, zuhaitzek abesten zuten eta harriak oinez ibiltzen ziren garai hartan, Biel bizi zen, sei urteko mutiko bat, abentura eta aurkikuntzarako grina handia zuena. Biel bere herrian ezaguna zen bere energia nekaezinagatik eta besteak laguntzeko orduan mugarik ez zuen bihotzagatik.

Udaberriko egun batean, eguzkia goi eta garbi distira egiten zuenean hodeirik gabeko zeruan, Bielek bere jokoaren ohiko mugak gainditzea erabaki zuen. Basoan zehar zihoazen bideetatik ibili zen, zuhaitz zahar bat zerurantz bihurritzen zen soilgune batera iritsi arte. Haritz dotorea zen, baina larrialdi batean zegoen argi eta garbi, hosto ihartuz eta ia lurra ukitzen zuten adarrez beteta.

“Ai, zuhaitz zaharra, zergatik ari zara horrela kexatzen?” galdetu zuen Bielek kezkaz betetako ahots batekin. Zuhaitza dardarka hasi zen apur bat, eta ahots sakon eta oihartzuntsu bat atera zen bere enbor bihurrituetatik. “Ai, Biel txikia, nire sustraiak sendoak dira eta urtaro asko igaro dira, baina aurten euri gutxi egin du eta nire ur-erreserbak oso urriak dira. Urik gabe, ezin ditut kantatzen ari diren hostoak elikatu edo itzala eman nire hostoen azpian aterpea bilatzen dutenei”.

Zuhaitzaren hitzek hunkituta, Bielek zerbait egin behar zela sentitu zuen. “Itxaron hemen, lagun zaharra, laguntzeko modua aurkituko dut”, oihu egin zuen erabakitasunez, eta denborarik galdu gabe, herrira joan zen laguntza bila.

Bielek herriko plazan hasi zuen bidea, eta han zuhaitzaren egoera larria azaldu zion entzun nahi zion edonori. Basoko animaliak, herritarrak, denak ziren ongi etorriak. “Behar gaitu! Gu gabe, zuhaitz zaharrak ezingo du datorren uda bizirik iraun”, esan zuen Bielek, guztien arteko lankidetza-espiritua piztuz.

Pixkanaka, kate bizidun bat sortu zen herriko putzutik basoko soilguneraino. Txakurrek, laguntzeko irrikaz, ontziak ahoarekin hartu zituzten, katuek, oreka trebetasunarekin, ilarak egonkortzen lagundu zuten, eta txoriek, moko txikiekin, ur kantitate txikiak eramaten zituzten bidean tanta bat ere ez galtzeko.

Bitartean, herriko haurrek ontziak betetzen lagundu zuten, eta bideko harriak, kondairaren arabera mugi zitezkeenak, orain ontzi astunagoentzako euskarri sendo gisa balio zuten. Harriak ahalegin kolektiboarekin bibratzen ere baziren, herriaren batasuna islatzen zuen elkartasun bide bat osatuz.

Joan-etorri askoren ondoren, zuhaitzaren azpiko lurra hezetzen hasi zen, eta hostoak zerurantz igotzen hasi ziren, komunitatearen espirituak berpiztuta. Esker oneko moduan, zuhaitzak inoiz entzun gabeko melodia bat abesten hasi zen. Hostoak dantzan eta eguzkia distiratsuagoa egiten zuen melodia bat. Bielek eta basoko eta herriko biztanle guztiek elkarrekin dantzatu zuten, komunitatearen indarra ospatuz.

“Ikus dezakezu, Biel”, esan zuen zuhaitzak festa jarraitzen zuen bitartean, “denok elkarrekin lan egiten dugunean, ez dago gainditu

ezin dugun ezer”. Bielek, bihotza zoriontasunez beteta eta begiak lankidetzaren garrantziaz irekita, ulertu zuen bere ekintza txikiak aldea eragin zuela.

Horrela, abestien eta dantzen artean, gaua erori zen basoan, eta Biel etxera itzuli zen, beti izango zituela lagunak jakinda, bai mendian bai herrian. Eta hala bazan ala ez bazan, sar dadila kalabazan eta atera dadila herriko plazan!